

*Farský kostol Božského Srdca
Pána Ježiša v Oravskej Polhore -
50. výročie posviacky*

Drahí čitatelia,

Od marca roku 2020 prežívame veľmi zvláštne časy poznačené strachom z doteraz neznámeho vírusu Covid-19. Ten spôsobil vážne zásahy do našich životov, úplne zmenil naše zvyky, každodenné aktivity. Okrem iného spôsobil aj to, že naše kostoly ostali prázdne.

Možno sme v týchto mesiacoch lepšie pochopili túžbu našich predchodcov – mať kostol, kde môžeme kedykoľvek prísť pomodliť sa, ďakovať, zúčastniť sa svätej omše, prinášať deti na sviatosť krstu, pristupovať k ostatným sviatostiam... Túžba našich predkov vyústila pred 50 rokmi do stavby nášho kostola. Aby sa im toto dielo podarilo, museli prinášať mnohé obety: najskôr prekonávali vzdialenosť do kostola v Zubrohlave, Rabčiciach, Rabči.

Veľkým darom bolo postavenie kaplnky Božského Srdca, až napokon nášho kostola. Bolo to 19. júna 1971. Tento rok si teda pripomíname 50. výročie vysviacky nášho chrámu. Je to príležitosť pripomenúť si častokrát strastiplnú cestu predchádzajúcich generácií veriacich i kňazov, vďaka ktorým máme svoj kostol. Ak si máme zachovať

dedičstvo našich otcov, musíme ho poznať. Preto je potrebné pripomenúť si skutočnosti z minulosti, aby sme ich mohli odovzdávať ďalším generáciám.

Veľkú prácu v tejto oblasti vykonala Monika Kapičáková Masničáková, ktorá v knihe Podťe ku mne všetci zachytila dôležité udalosti z histórie našej farnosti do roku 2011.

Táto publikácia, ktorá vychádza pri príležitosti 50. výročia posviacky kostola, prináša niekoľko nových informácií vďaka materiálom, ktoré poskytli pán Karol Sučák, pán Karol Jendreas, Ing. Jozef Herud, za čo im ďakujem.

Vďaka patrí aj Ing. arch. Jozefovi Obušekovi, ktorý svojimi osobnými spomienkami pripomína obdobie výstavby kostola, krásnymi slovami vyjadruje obdiv generácii, ktorá stavbou nášho kostola vytvorila dôležitú stopu do budúcnosti.

Ďakujeme Bohu za to, že sme sa dožili tohto vzácneho jubilea, prichádzajme čo najčastejšie k Božskému Srdcu Ježišovmu a v modlitbách nezabúdajme na tých, ktorí nám náš chrám postavili.

Milan Štraus

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Oravská Polhora 490,
029 47 Oravská Polhora
web: www.farnostopolhora.sk
Grafická úprava: František Juričák
Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

50. výročie posviacky kostola.....3
Pamäť a stopa19
Cesta za kostolom.....22

50. výročie posviacky kostola

Prvá historická zmienka o Oravskej Polhore je v daňovom súpise z roku 1588, v ktorom sa uvádza, že v minulých rokoch tu začali osadníci stavať domy vo veľmi hustých lesoch. Málo úrodná pôda, rozsiahle lesy, bohatstvo lesa dávalo jedinú možnosť zamestnania. Tým sa utvorili silné putá medzi človekom, pôdou a lesom. Pokolenia tu odovzdávali pokoleniam svoje skúsenosti, starosti i radosti, predovšetkým však nádej na lepšie časy. V tomto duchu sa uskutočňovalo osídľovanie Oravskej Polhory a už v roku 1598 existovalo v Oravskej Polhore 9 sedliackych domov. Pri súpise sa pri názve obce uvádza slovo „liber“, teda slobodná. Chotár dediny sa rozprestieral na polovici vrchu Babia hora, druhá polovica presahovala až na poľské územie. V dôsledku toho došlo i k pomenovaniu novovzniknutej osady – Polhora.

Najdôležitejšou úlohou obyvateľov bola strážna služba a ochrana severnej hranice medzi Uhorskom a Poľskom.

Svojou polohou je Oravská Polhora najsevernejšou obcou Slovenska. Jej rozloha je 8452 ha a je najväčším katastrálnym územím Oravy. Aj počtom obyvateľov 3 990 (31.12.2020) sa zaraďuje medzi väčšie obce.

Najbližšia farnosť bola v Námestove, neskôr v Rabči

Na sviatok Petra a Pavla v roku 1612 založil Juraj Thurzo evanjelickú farnosť v Námestove. Tu, spolu s ďalšími obcami, pričlenil i Oravskú Polhoru. V roku 1656 bol postavený drevený kostolík v Rabčiciach, ktorý navštevovali veriaci z Polhory, Rabče, Sihelného, Mutného i Oravského Veselého. V roku 1618 si obyvatelia Zubrohlavy postavili kostolík, ktorý bol vy-

svätený na sv. Michala 1618. V rokoch 1768 – 1771 sa staval nový kostol v Rabči pre veriacich z Rabče, Sihelného, Polhory, čo bolo výhodné pre všetky tri obce, keďže Rabča je v strede okolitých obcí. Odvtedy až do roku 1787 sa stali filiálkou Rabče. Kostol v Rabči konsekroval lokčiansky farár a vicearcidiakon František Keletsény. Na výstavbe kostola sa podieľali veriaci z Rabče, Sihelného a Oravskej Polhory. Kostol bol zasvätený Navštíveniu Panny Márie. Pápež Pius VI. na sviatok Navštívenia Panny Márie, v nedele a sviatky udelil večné odpustky.

Najskôr bola kaplnka

Polhorskí veriaci navštevovali farský kostol v Rabči. Nebolo to jednoduché, kostol bol dosť ďaleko, vzdialenosť sa prekonávala chôdzou, neboli autá ani autobusy, neudržiavané cesty,

často nepriaznivé počasie – to všetko umocňovalo túžbu mať vlastný Dom Boží.

Písal sa rok 1904. Veľký požiar zasiahol celú dedinu – od Šoltýskeho potoka až po cestu na Slanú vodu. Aj malá kaplnka na mieste terajšej bola poškodená. Po požiaru ju však veriaci obnovili.

V roku 1923 pri zvonení za búrky sa rozbil zvon umiestnený na lipe, ktorá stála v miestach, kde teraz stojí farský kostol. Lipa bola podľa tradície zasadená pri vzniku obce okolo roku 1550. Preto na osadenie nového zvona vážiaceho cca 200 kg hľadali vhodné miesto. Vtedajší kurátor Pavol Mularčík navrhol, aby na mieste malej kaplnky bola postavená zvonica, kde by bol zvon osadený. O návrhu rokoval s Antonom Ruffom, vlastníkom pozemku, ktorý s návrhom súhlasil. Pavol Mularčík hneď vymenoval kostol-

ný výbor, ktorý výstavbu kaplnky riadil. Pôvodné rozmery kaplnky sa zmenšili zhruba o 100m² oproti pôvodným návrhom. Možno i vďaka tejto skutočnosti máme dnes moderný farský kostol.

S výstavbou kaplnky sa začalo v roku 1925 za pôsobenia dp. Jozefa Murdžáka, kanoníka, ktorý zomrel 30.3. 1927. V Rabči pôsobil v rokoch 1923 – 1927. Murárske práce pod vedením majstra Pavla Marlengu vykonávali Ján Chromčák a Martin Dendys. Na svojej práci si dali záležať, s umom, múdrosťou ukladali kameň ku kameňu. Podľa vzoru rabčianskeho kostola postavili pekný kostolík, ktorý je vďaka svojej polohe v strede obce neprehliadnuteľný.

Interiér kaplnky je skromný, jednoduchý. Oltár zhotovil miestny veriaci Štefan Zboroň – Myčka podľa svojej obrazotvornosti. Je to

ručná hodnotná práca, najmä z hľadiska ľudovej tvorivosti je to dielo vysokej hodnoty. Na vytvorené dielo boli naši predkovia hrdí a ich hrdosť narastala s blížiacim sa dňom požehnaní kaplnky, ktorým bol sviatok Cyrila a Metoda v roku 1928. Požehnaním bol poverený vdp. Ján Kecera, správca farnosti Rabča prípisom Diecézneho úradu Spišskej Kapituly z roku 1928:

Dôstojný pán farár!

V zastúpení osv. p. biskupa dávam Vašej dôstojnosti dovolenie požehnať kaplnku v Polhore. Žiada sa však, aby cirkevná obec v Polhore, zastúpená školskou stolicou, zaviazala sa kaplnku v dobrom stave udržiavať tak zvonku ako aj zvnútra a všetkým potrebným vybavením ju vystrojiť. Kaplnku aj s plochou, na ktorej stojí, nech zaznačí v pozemkovej knihe na rím. kat. obec v Polhore. Súčasne dovoľu-

jem, aby trikrát v roku, a to: vo Sviatok Božského Srdca Ježišovho, v deň sv. Cyrila a Metoda a v druhú nedeľu októbrovú, mohla byť slúžená v spomínanej kaplnke sv. omša, ale to len vtedy, keď rabčianska farnosť na ten čas bude mať kaplána, aby farské služby neutrpeľi.

školská stolica vyhlásila, že všetky nariadenia biskupského úradu budú splnené. A tak až do Víťazného februára 1948 sa sväté omše slúžievali každý rok.

Dňa 16. novembra 1930 páter Friederik , františkán z Trstenej posvätil krížovú cestu v kaplnke.

Prvé úvahy o kostole

V rokoch 1946 – 49 pôsobil v Rabči ako kaplán Vdp. Andrej Doranský. Počas 2.sv.vojny bol kaplánom v Lipnici. Tu mnohým utečencom z koncentračných táborov pomohol tak, že im ilegálne zabezpečil pasy. Po prezradení ho

Nemci mučili, mal ísť do Oswienčimu, ale zachránil sa. Vykonával veľký kus práce na poli divadelnom vo všetkých troch obciach farnosti. Bol veľmi horlivý a pracovitý. V rokoch 1951 – 1953 ako farár opäť pôsobil v Rabči. Ako znalý pomerov vo farnosti – osobitne v Oravskej Polhore, sa vážne zaoberal potrebou výstavby kostola. Zákomom totalitnej moci bol preložený na iné miesto, a tým bola aj myšlienka realizácie stavby kostola načas zažehnaná.

Odvážny pán kaplán

V rokoch 1946 – 49 pôsobili v rabčianskej farnosti pán kaplán František Irha s pánom kaplánom Andrejom Doranským. Pán kaplán Irha sa zaslúžil o rozvoj futbalu v Rabči. Z jeho iniciatívy sa upravila plocha ihriska na Kamencoch pod kostolom. S pánom kaplánom spolupracovali aj polhorskí futbaloví prívrženci,

najmä dodnes žijúci Karol Sučák a už nebohí Vincent Horváth, Pavol Cubinec, Štefan Tyrol a Jozef Strnál. Rabča sa zapojila do futbalovej súťaže i s hráčmi z Polhory.

Pán kaplán František Irha sa zapísal do histórie farnosti i v roku 1949. Po februári 1948 sa zmenila politická situácia v Československu. Ešte predtým Slovenská národná rada vydala zatykač na 68 – ročného biskupa Mons. Jána Vojtaššáka. V máji 1945 bol vydaný dekrét o zoštátnení 1800 ľudových cirkevných škôl, 88 stredných a vysokých škôl. Týkalo sa to aj Ľudovej školy v Rabči, pri kostole.

Spoločenská situácia nepriala veriacim ani kňazom – hodina skúšky

14. mája 1948 bol za prezidenta zvolený komunista Klement Gottwald. Moci sa ujala komunistická vláda,

náboženský život mal byť uzavretý do múrov kostolov a mimo nich sa nesmela vykonávať žiadna náboženská aktivita.

V roku 1949 sa v Prahe začala Katolícka akcia. Na zjazde komunistickej strany sa zúčastnili kňazi i laici. Bolo to obrodné hnutie pokrokových katolíkov zamerané proti politike Vatikánu. O necelý týždeň vydali slovenskí i českí biskupi na tajnej porade v Prahe pastiersky list „Hlas biskupov a ordinárov veriacim v hodine veľkej skúšky.“

Nariadili kňazom, aby bol prečítaný veriacim na sv. omši na sviatok Božieho tela. Pastiersky list bol zameraný proti Katolíckej akcii. Aj biskup Ján Vojtaššák zaslal pastiersky list, v ktorom vysvetľoval škodlivosť Katolíckej akcie. Pastiersky list prišiel na poštu do Rabče vo štvrtok a štátna bezpečnosť ho zhabala. Vdp. František Irha, ako mladý aktívny

kňaz išiel osobne do Zákamenného a od pána biskupa doniesol nový pastiersky list. Podľa iných dôveryhodných údajov pán kaplán Irha išiel nie do Zákamenného, ale na Spišskú Kapitulu a pastiersky list doniesol odtiaľ. Išlo o rýchle, rozhodné konanie, pretože pastiersky list sa mal prečítať v neďelu, čo sa aj stalo: pán kaplán list nebojácne prečítal napriek zákazu.

Incident, súd, väzenie

Po skončení svätej omše došlo k incidentu. Čítanie listu v kostole tajne sledoval ozbrojený príslušník národnej bezpečnosti v civile. Pán kaplán v kázni okrem iného povedal, že je tu medzi veriacimi posledný raz, pretože v kostole je človek, ktorý má za jeho zatknutie dostať 7 000,- Kčs.

Niektorí ho poznali a po jeho odchode z kostola ho pri fare napadli

a zbili. Táto udalosť sa odohrala 26.6.1949. Na tento čin ihneď reagovala národná bezpečnosť. Kostol obkolesili. Pánovi kaplánovi Irhovi sa podarilo utiecť a niekoľko mesiacov sa ukrýval po domoch v Sihelnom a Oravskej Polhore. Napokon sa sám vydal bezpečnostným orgánom. Bol odsúdený na 16 a pol roka väzenia. Vdp. František Irha prežil počas väzenia veľké útrapy, ktoré veľmi poznačili jeho zdravie. Dlhotrvajúcim väzením zoslabnutého kňaza tak zdrvili, že napokon vypovedal podľa žiadosti eštebákov, čo s plačom oľutoval.

Okresný súd v Ružomberku dňa 12.10.1949 uznal obžalovaných z napadnutia príslušníka bezpečnosti za vinných zo zločinu vzbury. Obžalovaní nastúpili na výkon trestu do Nápravného ústavu v Novákoch. Podľa dostupných informácií asi po pol roku udelil obžalovaným pre-

zident republiky milost', trestné stíhanie bolo voči nim zastavené.

Opätovná túžba po chráme

Opätovná myšlienka o stavbe kostola v Oravskej Polhore sa znovu-zrodila po príchode vdp. Františka Zibrina v roku 1967. Situáciu uľahčila i Pražská jar 1968. Mladý iniciatívny kňaz situáciu využil a plný energie sa pustil do organizácie prípravy výstavby kostola. Na 1. decembra 1968 bola zvolaná schôdza farníkov. V bývalom kultúrnom dome sa ich zúčastnilo cca 500. Odsúhlasili miesto výstavby, zvolili stavebno-organizačný výbor, ktorý bol pravou rukou pána farára Zibrina. Na čele výboru boli Ján Strýček, Štefan Tarčák, Anton Tyrol. Pán farár František Zibrin bol sprostredkovateľom pri styku s verejnými inštitúciami – okresným a krajským národným výborom i s biskupským úradom. S

veľkým oduševnením začali prípravné práce – ťažba kameňa, ťažba a pílenie dreva. V tomto bol veľmi ústretový vedúci pily, Ján Piták, účtoval len reálné náklady. Drevo a rezivo odvážali autá lesného závodu. Jediným dodnes žijúcim členom stavebno-organizačného výboru je 89-ročný Anton Ďubek, ktorý potvrdzuje údaje o stavbe kostola.

Od stavebného povolenia k posviacke základného kameňa

Na požiadanie pána farára Františka Zibrina bola 18.1.1969 zvolaná celoobecná schôdza, ktorej sa zúčastnilo okolo 600 farníkov, ako aj predseda vtedajšieho Miestneho národného výboru (MNV) Pavol Cubinek, Ing. Jozef Obušek, architekt, ktorý prítomných oboznámil s pripravovaným projektom výstavby. Po náležitom vysvetlení atypického pôdorysu oproti

klasickým kostolom bol projekt odsúhlasený, teraz bolo treba počkať na stavebné povolenie. Vedúcim budúcej stavby sa stal Ľudovít Hagara. Pokračovalo sa v prípravných stavebných prácach – úprava sva-hovitého terénu, príjazdovej cesty. Pán farár František Zibrin a Ján Strýček, predseda stavebno-organizačného výboru podnikali rôzne kroky k vydaniu stavebného povolenia, ktoré bolo nakoniec vydané 2. júna 1969, odborom výstavby na Okresnom národnom výbore (ONV) v Dolnom Kubíne. Práce na túženom kostole sa mohli oficiálne začať.

Polhorčania sa s ohotou a nadšením podieľali na prácach tak obetavo, že do konca júna 1969 boli zabetónované základy a murári mohli začať murovať nadzemné časti základov. Z pozície vedúceho stavby odstúpil Ľudovít Hagara, na jeho miesto nastúpil Anton Brezoňák zo Sihel-

ného, pomocníkom bol Jozef Gracik. Nadzemná časť bola dokončená do 20. júla, následne bol betónom zaliaty tzv. veniec, čím boli základy pripravené k posviacke základného kameňa. Tá sa uskutočnila 27. júla 1969. V tento deň bola po 21 rokoch udelená sviatosť birmovania v Rabči. Sviatosť birmovania udelil Dr. Jozef Ligoš, spišský kapitulárny vikár 4127 birmovancom.

V popoludňajších hodinách sa otec vikár doviezol na koči s konským záprahom do Polhory. Po svätej omši, ktorú celebroval pán farár František Zibrin, posvätil Dr. Jozef Ligoš základy budúceho kostola. Na tabuli základného kameňa bol nápis:

„Hľa, stánok Boží medzi ľuďmi, Boh bude medzi nimi prebývať.“

Zjav. 21, 2-5

27. júla 1969

Odkaz budúcim generáciám

Základný kameň bol uložený na mieste budúceho oltára a spolu s ním bola uložená bula, ktorá znie:

Keď túto bulu po niekoľkých desaťročiach alebo storočiach budete čítať, spomeňte si na nás, ktorí sme tento Dom Boží stavali, na predsedu cirkevného výboru Jána Strýčka a celú Polhору. Pomodlite sa za nás, budeme potrebovať vaše modlitby. Starostou zahrňujte tento Dom Boží, ktorý dobrý ľud, keď ho staval, myslel na Vás. Zachovajte si dedičstvo otcov – vieru v Pána Boha. Milujte sa navzájom láskou Kristovou. To je náš odkaz pre budúce generácie. Buďte svorní a jednotní vo všetkom.

Nech Vás ochraňuje Božské Srdce Ježišovo, hlavný ochranca tohto Domu Božieho. Pamätajte: „Čo ste Vy – boli sme aj my. Čo sme my, budete aj Vy!“

Božské Srdce Ježišovo, zmiluj sa nad nami!

**ThDr. Jozef Ligoš v.r.
kapitulárny vikár
spišský**

**Július Šimko
dekan dolnokubínsky**

**František Zibrin v.r.
správca farnosti Rabča**

**Ján Strýček
predseda cirkevného
výboru**

*Za pontifikátu Svätého
Otca Pavla VI.
V nedeľu, 27. júla 1969*

Veriaci Oravskej Polhory nikdy nerozmýšľali o inom patrónovi kostola ako je Božské Srdce Ježišovo, rovnako mu je zasvätená aj kaplnka.

Práce pokračujú na jednotku

Po posvätení základného kameňa, veľkej slávnostnej udalosti, bolo potrebné pustiť sa do ďalšej práce. Veriaci to urobili s veľkou chuťou. Vykonané práce boli urobené rýchlo a kvalitne, čo potvrdil 26. júna

1970 Ing. Jozef Obušek, keď doterajšie práce ohodnotil na jednotku a povolil betónovanie stropnej dosky s nosníkmi. Zároveň vyslovil obdiv a uznanie majstrom Jozefovi Gracikovi, Jánovi Mar lengovi, Ignácovi Strýčkovi z mlyna.

Dňa 29. júna schôdza stavebno – organizačného výboru presne vymedzila úlohy každému členovi tak, aby tá dôležitá práca bola vykonaná zodpovedne. Začala 30. júna 1970 zavčasu ráno o 3:00. Druhá zmena nastúpila o 11:00 a večer o 19:00 tretia. Tej betónovacie práce skomplikoval prudký dážď, napriek spomaleniu prác sa 1. júla dielo dokončilo.

Počas trojsmennej prevádzky sa minulo takmer 98 ton cementu, vystriedalo 900 brigádnikov, z toho 70 zo Sihelného, 25 z Rabče.

Po vyzretí betónu sa na nosníky položili nosné trámy a doskami sa za-

debnila celá strecha, aby sa mohla pokrývať. Pokrytie strechy pozinkovaným plechom vykonala skupina klampiarov pod vedením Antona Hrubjaka. Pokračovalo sa vnútornými omietkami, dokončením stavby veže, prípravou priestoru pre zvony, šalovaním, betónovaním schodov vedúcich do kostola.

V roku 1971 sa s prácami začalo zavčasu, aby boli dokončené 19. júna, na deň odpustu, t.j. sviatok Božského Srdca Ježišovho. Práce úspešne pokračovali aj vďaka veriaci, ktorí ochotne pomáhali, ale aj finančne prispievali na stavbu kostola. Bez ich pomoci by sa táto stavba nemohla uskutočniť. Dôležitú prácu počas celého trvania stavby vykonával člen stavebného výboru Pavol Poláček, zapisovateľ. Zaznamenával všetky postupy prác – od vybavovania stavebného povolenia, cez prípravné práce až po ukončenie stavby. Bez jeho záznamov by sme

dnes nevedeli opísať celý priebeh výstavby kostola.

Dielo sa podarilo

Dom Boží bol zhotovený podľa architektonických plánov, odovzdaný veriaci, Polhory, aby im slúžil. Prišiel dlho a túžobne očakávaný deň 19. jún 1971 – deň posviacky kostola.

Za účasti mnohých kňazov oravského dekanátu ako aj veriaci, oravských obcí kostol posvätil Dr. Jozef Ligoš.

Náboženský život Polhorčanov začal, na veľkú radosť veriaci, v novom kostole. Aj keď bol stavebne dokončený, chýbali zvony a organ. Tri zvony boli zakúpené v roku 1972, uliala ich Marcela Svobodová-Dytrychová. Najväčší zvon váži 1000 kg, je zasvätený Božskému Srdcu Ježišovmu, stredný váži 800 kg, jeho patronkou je Panna Mária, malý, vážiaci 500 kg je zasvätený sv. Cyrilo-

Práca nikdy nekončí

O kostol sa Polhorčania starali, zveľaďovali. Pribudli doň sochy sv. Cyrila a Metoda. Na čelnej stene je drevo-rezba Božského Srdca Ježišovho, vysoká 5,2 m, stojaca na zemeguli. Je to dielo Českej charity z Červeného Kostelca, okr. Náchod.

vi a Metodovi. Zvony boli posvätené 11. júna 1972 Dr. Jozefom Ligošom. Štvrtý zvon nesie meno sv. Jozefa. Krstnými otcami zvonov sa stali: Jozef Masničák s manželkou Annou, Ján Pienčák s manželkou Máriou, Jozef Tyrol s manželkou Teréziou.

bol náš rodák, Ján Nevedel, člen stavebno-organizačného výboru. V rokoch 1978-79 bol daný do užívania Dom smútku. Trvalo niekoľko rokov, kým sme pochopili a ocenili jeho význam, v začiatkoch totiž nebol prijatý s pochopením.

Časom sa vymenila strešná krytina, o klampiarske práce sa opäť postaral Anton Hrubjak, ktorý spolu so svojimi spolupracovníkmi, pokrýl strechu medeným plechom v roku 1989

Na podnet pána farára Blažejka Dibdiaka bola v

V deň posviacky zvonov bola aj posviacka cintorína vrátane kríža, ktorý bol postavený na určité miesto – stred cintorína. Miesto vybrané pre cintorín sa postupne začalo upravovať aj stavebne, práce však pokračovali až do roku 1975. Aj napriek tomu, prvý pohreb sa tu konal 6.10.1972. Pochovaní

starostu Jozefa Parigala vykonala generálna oprava kaplnky. Vymenili sa okná, dvere, dlažba, omietka, opravila sa elektroinštalácia, vymenila šindľová strešná krytina. Reštauroval a pozlátil sa oltár. Týmto úpravami sa kaplnka stala príťažlivým a dôstojným Božím domom.

Popri údržbe kostola a kaplnky sa začala aj stav-

roku 1993 o 4m zväčšená sakristia po dĺžke kostolného múru.

V tom istom roku sa v spolupráci s obecným úradom pod vedením

Strešná krytina si vyžiadala opravu opäť v roku 2019. Výmenu nového šindľa z červeného smreka zabezpečil obecný úrad vedený Michalom Strnálom.

ba farskej budovy. Na jej výstavbu bol použitý materiál, ktorý zostal po stavbe kostola. V roku 1991 sa budova fary dostala pod strechu. V rokoch 1992 a 1993 práce vďaka aktívnej pomoci veriacich pokračovali rýchlym tempom.

Nová fara, nová farnosť

1. júla 1994 sa Oravská Polhora oddelila od rabčianskej farnosti a vznikla samostatná farnosť. 10. júla 1994 bol Mgr. Štefan Rozmus sláv-

nostne uvedený spišským biskupom Mons. Františkom Tondrom za prvého správcu farnosti.

Pán farár Štefan Rozmus sa odhodlane pustil do práce vo veľkej polhorskej farnosti v duchovnej i materiálnej oblasti. V kostole sa uro-

bilo kúrenie, vymenili sa okná, osvetlenie, dvere i lavice. Zateplila sa fasáda kostola. V interiéri kostola pribudli sochy sv. Jozefa a sv. Terézie. Čestné miesto dostal aj kríž s Ukrižovaným, v ktorom bol umiestnený bohostánok.

Pamätník Jána Pavla II. na Babej hore

Aktivity farnosti sa však nesústreďovali len do kostola. V roku 1996 sa podarilo - vďaka iniciatíve lesníka Antona Heruda a generálneho vikára Spišskej diecézy ThDr. Antona Tyrola – postaviť na Babej hore pamätník Svätému Otcovi Jánovi Pavlovi II. Začiatky úcty k sv. Jánovi Pavlovi II. siahajú do roku 1978, na začiatok jeho pontifikátu. V tom čase však nebolo možné uskutočniť takúto aktivitu. Podarilo sa to až teraz, po súhlase Vatikánu na výstavbu pamätníka. O súhlas písomne žiadal kardinála Stanislaw Dziwisza ThDr. Anton Tyrol. Rozhodujúce slovo mala Správa ochrany prírody, ktorá odporučila vydanie stavebného povolenia. 17.8.1996 bol pamätník na Babej hore posvätený otcom biskupom Františkom Tondrom pri svätej omši za účasti mnohých veriacich i kňazov.

Odchod staviteľa....

17. mája 1998 nastal vo farnosti Rabča i v našej dedine veľký smútok. Vo veku 58 rokov odišiel do večnosti Vdp. František Zibrin, ktorému vďačíme za výstavbu nášho chrámu.

V diele pána farára Františka Zibrina sa pokračovalo ďalej, zveľaďoval sa kostol, aj jeho okolie – v roku 1999 bola dokončená jaskyňa Lurdskej Panny Márie so sochou, ktorú pútnici doniesli z púte do Lúrd.

...jeho pokračovateľ

Vtedajšiemu pánovi farárovi Štefanovi Rozmusovi veľmi záležalo aj na duchovnej obnove farnosti. S tým úmyslom sa od 17. do 25. apríla 1999 vykonali ľudové misie vedené pátrom Michalom Zamkovským. Druhé misie sa konali 10. – 18. marca 2012. Viedol ich páter Ondrej Skočík.

Rok 2002 bol opäť rokom veľkej zmeny nášho kostola. Vďaka iniciatíve pána farára a podpore veriacich sa okná vyplnili farebnými vitrážami. Táto úprava prispela k významnému skrášleniu nášho chrámu, zároveň vytvorila priestor na rozjímanie nad výjavmi, ktoré sú na vitrážach zachytené.

Ďalší priestor na modlitbu a príležitostné sväté omše vznikol na vyšnom konci dediny, pri Kaplnke sv. Jozefa. Robotníci píly ju postavili v roku 1934, zub času ju však poškodil, firma Stasmo ju opravila, zväčšila a 13. októbra 2002 ju biskup Mons. Andrej Imrich požehnal.

Posvätenie kostola

Veľkým dňom pre farnosť a kostol bol 29. august 2004. Mons. Andrej Imrich vykonal konsekráciu kostola, na znak čoho tu boli vyvesené konsekrčné kríže. Konsekrácia kostola je jeho slávnostná

posviacka, pri ktorej biskup posvätnou krizmou maže steny chrámu a oltár. Tejto slávnosti sa zúčastnili kňazi – naši rodáci, množstvo veriacich. V každom konsekrovanom kostole sa každoročne slávi výročie jeho posviacky. Preto je 29. august pre našu farnosť významným dňom.

Stretnutie so sv. Otcom

Nezabudnuteľným zážitkom v roku 2005 bolo stretnutie so sv. Otcom Jánom Pavlom II. vo Vatikáne pre vtedajšieho starostu Jozefa Pečarku, rabčického farára Viliama Maretta, Antona Hrubjaka i ďalších účastníkov zájazdu. Starosta obce odovzdal sv. Otcovi plaketu obce s nápisom „*Na pamiatku venujú veriaci obce Oravská Polhora*“. Vdp. Viliam Marett spomína: „*Prvé, čo som povedal, že som Slováč a pôsobím v Rabčiciach*. Tvár sv. Otca sa rozžiarila a povedal: *Poznám*,

poznám. To je tam z druhej strany Babej hory."

Noví duchovní otcovia

Starostlivosť o konsekrovaný chrám a veriacich prevzal 1. júla 2005 nový správca farnosti – Mgr. Milan Holík. Spolu s ním ako kaplán nastúpil Mgr. Marcel Forgáč. O živote farnosti bola vo februári 2008 v relácii „Lupa“ odvysielaná reportáž v rádiu Lumen.

Aj nový pán farár pokračoval v opravách, modernizácii a úpravách interiéru i okolia kostola tak, aby vyhovovalo potrebám rozrastajúcej sa farnosti. V máji 2008 bola dokončená úprava parkoviska, v spolupráci s obecným úradom a firmou Stasmo bola zväčšená jeho kapacita. V júli sa vykonala generálna oprava zvonov i rekonštrukcia veže firmou Elmont z Liptovských Sliačov. Na kostolnú vežu boli namontova-

né hodiny 14.októbra 2008.

V jarných mesiacoch 2009 sa zrekonštruoval chór, urobila sa tu nová podlaha, lavice i čelná strana chóru.

Služba lektorov

Z iniciatívy prof. Antona Tyrola malo 30 lektorov možnosť absolvovať lektorský kurz. Po jeho skončení získali účastníci kurzu pri svätej omši 6. septembra 2008 osvedčenie o absolvovaní kurzu. Svoju službu tak vykonávajú s veľkým oduševnením.

Pomoc vdp. Rudolfa Vetríka

Od 1. novembra 2010 pôsobil v našej farnosti vdp. Rudolf Vetrík ako výpomocný duchovný. Bol neustále pripravený vychádzať v ústrety veriacim najmä vysluhovaním sviatosti zmierenia, ale aj slúžením svätých omší.

Pán Vetrík po dlhej chorobe zomrel 24.11.2018.

Pochovaný je na tunaj-

šom cintoríne.

Sv. Ján Pavol II. je stále s nami

V roku 2008 sa Anton Herud, Jozef Herud a Eugen Vorčák pohrávali s myšlienkou postaviť sochu Jána Pavla II. Pán farár Milan Holík ich nápad podporil. Dohodli si stretnutie s akademickým sochárom Štefanom Hudzikom, vysvetlili mu svoje predstavy a zámery. Predpokladaná cena sochy bola 20 000,- EUR, jej odliatie sa odhadovalo na 30 000,- EUR. To nebola dobrá správa pre nadšencov. Jednou z možností bolo založenie nadácie. Túto myšlienku Jozefa Heruda podporili jedenásti rodáci z Or. Polhory a Rabče a Nadáciu Jána Pavla II. založili. Všetky aktivity súvisiace s uskuutočnením zámeru podporoval vtedajší starosta Ing. Peter Horváth. Ďalšou úlohou bolo pripraviť priestor pre sochu.

Preto sa Lurdská kaplnka

preložila na iné miesto, kde je doteraz.

Vďaka príspevkom veriacich a nadácie, do ktorej prispievali nielen miestni podnikatelia a obyvatelia, sa podarilo zabezpečiť potrebné finančné prostriedky. Sochu odliat Mgr. art. Peter Kolčák zo Sihel-

ného. Socha je odliata z bronzu, je vysoká 2,5 m, váži 580 kg.

Poslednú októbrovú sobotu 2011 ju posvätil krakovský kardinál Stanislav Dziwisz. Slávnosti sa zúčastnili i všetci traja otcovia biskupi Spišskej diecé-

zy – František Tondra, Andrej Imrich, Štefan Sečka. Za štátnu správu bol prítomný predseda SNR Pavol Hrušovský. Pri tejto dojímavej slávnosti za účasti mnohých kňazov a veľkého počtu veriacich nám kardinál Stanislav Dziwisz daroval relikviu sv. Jána Pavla II. – kvapku krvi.

Ján Pavol II. odvtedy víta veriacich prichádzajúcich do kostola, jeho socha sa stala dominantou veľkého priestoru – námestia, ktoré sa vytvorilo pred kostolom.

Ďalšie zveľaďovanie priestorov

Pánovi farárovi Milanovi Holíkovi veľmi záležalo na práci s mladými vo farnosti. Aby voľný čas mohli využívať zmysluplne, vybudovalo sa nad farou ihrisko, ktoré sa s obľubou využíva v lete i v zime.

V prístavbe fary boli vybudované garáže, na poschodí sa zriadili kancelárie a priestory, ktoré sa v prípade potreby vy-

užívajú na ubytovanie. Využitie našli aj pri duchovných obnovách pre prvoprijímajúce deti, mládež a iných aktívnych.

Počas pôsobenia pána farára Holíka sa obnovilo slávenie svätých omší v kaplnke počas všedných dní v týždni. Bol to ústretový krok najmä voči starším veriacim, ktorí nemuseli každodenne zdolávať briežok od zastávky ku kostolu. Navyše, pán kaplán Stolárik (2015-2017) zaviedol popoludňajšie pondelkové sväté omše v latinskom jazyku.

Pán farár odchádza, nový prichádza

V auguste 2012 bol do funkcie farára ustanovený pán farár Marián Kačír, ktorý našu farnosť spravuje k veľkej spokojnosti veriacich do dnešného dňa.

Veľmi usilovne pracuje v duchovnej oblasti – v pastoračii, ako aj pri zveľad'ovaní cirkevného majetku. S nadšením

pokračuje v aktivitách svojich predchodcov – v príprave detí na prvé sväté prijímanie, mládeže na sviatosť birmovania, stretnutiam s dôchodcami, návštevám chorých, ako aj v organizovaní a podpore tradičných akcií – Bodka za prázdninami, farský tábor pre deti, farský

maškarný ples a iné.

V roku 2018 bolo potrebné zrealizovať veľkú obnovu interiéru kostola. Pán farár zvolal hospodársku radu farnosti, ktorá rozhodla o postupe rekonštrukčných prác – maliarskych, elektroinštalačných, osvetlenie kostola, inštalácia nového systému vykuro-

vania. Rekonštrukčné práce začali 13. mája 2019, skončili sa pred sviatkom Božieho Tela 20. júna 2019. Počas rekonštrukčných prác sa sväté omše konali vonku. Treba poďakovať Pánu Bohu, že sme počas celého obdobia mali pekné počasie.

Obecný úrad v tomto období zabezpečoval obnovu Domu smútku a jeho okolia.

Práve pán farár Marián Kačír a pán kaplán Ján Grivalský sa museli popasovať s pastoračnou prácou počas náročnej epidemiologickej situácie, kedy bolo zakázané verejné slávenie bohoslužieb. V spolupráci so starostom obce zabezpečili online prenosy – najskôr nedeľnej svätej omše, neskôr vysielali sväté omše každý deň. Online prenosy umožnili veriacim zúčastňovať sa aj na pobožnostiach a krížovej ceste.

Treba zdôrazniť, že spolupráca farského a obecného úradu bola vždy veľmi dobrá, vzá-

jomné porozumenie prináša viditeľné výsledky.

Rovnako dôležité sú dobré vzťahy medzi správcami farnosti a kaplánmi. Každý z nich spomína na Oravskú Polhoru v dobrom.

Trochu štatistiky na záver

Za 50 rokov existencie nášho kostola v ňom odznelo veľa modlitieb, prosieb, medzi nimi aj modlitby za kňazské povolania. O tom, že boli vyslyšané, svedčia kňazi pochádzajúci z našej farnosti:

PhDr. PaedDr. Jozef Skurčák
13.06.1982

Prof. ThDr. ThBibl. Anton Tyrol
17.06.1984

Mgr. Eugen Ďubek -
16.06.1985

Doc. ThDr. Juraj Spuchliak, PhD.
19.07.1988

Mgr. Pavol Herud
12.07.1992

PaedDr. ThDr. Jozef Šimurdiak, PhD.
17.07.1995

Mgr. Ján Rusnák
21.07.1997

František Spuchliak
18.06.2000

PaedDr. Ľudovít Spuchliak
18.06.2000

Mgr. bp. Šimon Ján Tyrol
16.06.2001

PaedDr. Michal Marlenga
31.08.2002

Mgr. bp. Filip Pavol Ďubek
10.06.2006

Mgr. Jozef Hurák
17.06.2006

Mgr. Peter Matis
13.06.2015

Mgr. Tomáš Tarčák
13.06.2015

Z našej farnosti pochádzajú aj rehoľné sestry:

Slavomíra Janka Ďubeková
Vrícko

Františka Janka Čulová
Košice

Pavla Mária Jaššáková
Senica

Janka Františka Terézia Jaššáková dôchodkyňa
Božena Janka

Graciková Velehrad
Tichomíra Anna
Graciková

Badín

Gabriela Agnesa

Herudová

Žilina

Margita Faustína

Jurítková

Hradec Králové

Anna Jochimová

Kalifornia

Veronika Bernadette

Grižáková

Ivánka pri Nitre

Aj generácie pred nami si vymodlili duchovné povolania. Z Oravskej Polhory pochádzali kňazi narodení v 19.storočí:

Ján Pienčák st.
nar. 1878

Ján Pienčák ml.
nar. 1896 v Sihelnom

Pavol Rafael Fidrik,
OFM nar. 1893

Jozef Emanuel Cubinek,
OFM nar. 1913

Od vzniku samostatnej farnosti v Oravskej Polhore pôsobili:

Dr. Štefan Rozmus

Mgr. Slavomír Dluhoš

Mgr. Milan Holík

Mgr. Peter Molek

Mgr. Marcel Forgáč

Mgr. Peter Sakmár

Mgr. Dušan Seman

Mgr. Peter Zimmermann

Mgr. Martin Taraj

PaedDr. Marián Kačír

Mgr. Lukáš Stolárik

Mgr. Vladimír Malec

Mgr. Ján Piatak

Mgr. Ján Grivalský

O plodnej pastoračnej práci kňazov vo farnosti svedčí aj počet birmovancov:

1.jún 1997

270 birmovancov

Mons. Andrej Imrich

24. jún 2001

198 birmovancov

Mons. Andrej Imrich

29.máj 2005

285 birmovancov

ThDr. Štefan Sečka

10. máj 2009

287 birmovancov

ThDr. Štefan Sečka

19. jún 2011

133 birmovancov

ThDr. František Tondra

10. jún 2012

126 birmovancov

Mons. Andrej Imrich

18.máj 2014

127 birmovancov

ThDr. Štefan Sečka

1. máj 2016

122 birmovancov

ThDr. Štefan Sečka

19. máj 2018

125 birmovancov

Mons. Andrej Imrich

12. september 2020

104 birmovancov

Mons. Ján Kuboš

Milan Štraus

Pamäť a stopa

Päťdesiat rokov prešlo od posviacky kostola zasväteného Božskému Srdcu Ježišovmu v Oravskej Polhore. Ako tie roky rýchlo ubehli. Je to veľa rokov v živote človeka, ale málo rokov

v živote spoločnosti, hoci za tie roky sa udialo mnoho zmien, ktoré sa pri posviacke kostola ani nepredpokladali, že sa môžu stať.

Zmenila sa samotná obec Oravská Polhora.

Rozrástla sa. Rázovité drevené domy nahradili až honosné murované domy. Vymenila sa celá jedna ľudská generácia. Prví krstení novorodenci v novom kostole sú dnes už päťdesiatnici, dospelí

ľudia. Len z rozprávania rodičov, fotografií a zapísaných udalostí vedia, čo všetko sa udialo, čo museli vykonať a obetovať ich rodičia, že mohli byť pokrstení vo svojom polhorskom kostole. Vtedajší päťdesiatnici nás opustili, odišli do večnosti. Odišli a odchádzajú aj spomienky, odchádza pamäť s odchodom vtedajších súčasníkov, staviteľov kostola.

Odchádzajú najjemnejšie a najosobnejšie spomienky, ktoré sa nedajú opísať, zachytiť na zvukový nosič, niekedy ani vypovedať najbližším. Sú tak hlboko vnútorné, že ostávajú len v človeku, ktorý ich prežil. Na také dojmy nemáme slová ani filmové kamery. Kroniky ich nezachytia. A tých udalostí a hlbokých, emotívnych zážitkov pri výstavbe kostola určite bolo veľa. Keď sa obyvatelia Polhory rozhodli postaviť si nový kostol, bolo to rozhodnutie všetkých. Tam neboli výnimky. To

bola obrovská jednota, chcenie a obeta. Neboli tam ani hnutia ani strany. Boli len Polhorci a ich jasný cieľ, ktorý chceli dosiahnuť za každú cenu.

Podarilo sa to. Hoci slovo podarilo sa znie veľmi lacno. S obrovskou námahou, pevným odhodlaním dosiahli cieľ. Prišiel veľký deň obyvateľov Oravskej Polhory 19. jún 1971. Po 22 mesiacoch výstavby bol kostol, dom Boží, v Oravskej Polhore postavený, pripravený prijať posviacku.

Na taký deň sa nezabúda. Bol jasný, slnečný deň. Od rána prichádzali autá a autobusy zo širokého okolia Oravy. Veľký sviatok množstva ľudí, nie jednotlivcov.

Bol som účastný na dosiahnutí tohto cieľa. V živej pamäti mám svoju prvú návštevu v Polhore a stretnutie s niekoľkými ľuďmi. S niektorými som sa už stretol v Košiciach. Najmä s pánom farárom Františkom Zibrinom. Vyberala sa poloha pre

nový kostol. Ak sa dobre pamätám, veľmi rýchlo sme sa priklonili k terajšiemu miestu. K miestu, kde v minulosti stála lipa so zvonom. V hre boli ešte dve miesta.

Boli tam role, niektoré ohradené dreveným jednoduchým plotom z drevenej guľatiny, už polorozpadnutým. Z miesta bolo vidieť celú južnú časť obce až po Rabču. Severnú časť len čiastočne. To miesto bolo na najvyššom mieste nad všetkými domami. To bude ono. Tu bude stáť kostol. Pomyšlel som si.

Ale k tomuto snívaniu bolo ešte ďaleko. Bol 15. december 1968. rok. Ale na jar sa výstavba kostola začala. Aj s problémami, námahou, ale jasným cieľom. Ten sa dosiahol.

Počas výstavby kostola som bol v Polhore mnohokrát, vždy som našiel stavbu kostola v rozostavanejšom stave. Stavalo sa veľmi rýchlo. Tvrdí oravskí chlapi, usilovné ženy, ale aj mlá-

denci a devy, chlapci a dievčatá, ale aj chlapi a ženy v pokročilom veku ukazovali svoju silu tela a ducha, jemnosť, prejavy radosti, ale najmä mozoľnaté ruky.

Zoznámil som sa s mnohými obyvateľmi. Doteraz mám v Polhore blízkych priateľov, hoci mnohí, s ktorými som sa stretával od počiatkov kostola, už sú na večnom odpočinku nad kostolom. Často na nich myslím. Boli to ozajstní chlapi.

Veľa prekrásnych a nezabudnuteľných chvíľ som prežil v Polhore. Ale jedna z nich je najzvláštniešia. Je 18. jún 1971. Deň pred posviacou kostola. Podvečer s manželkou a dvoma dcérami sme prišli do Polhory. Už bolo prítmие. Prvá naša cesta viedla do kostola. Vstúpili sme dnu. Vtedy som uvidel prvýkrát priestor kostola. Dovtedy tam bol les dreva, stojok, priečelí, trámov, nič nebolo vidieť, len samé drevo.

A to všetko už bolo preč. Videl som čistý priestor. Ohraničený tvarovanými stenami, lomeným stropom a mramorovou podlahou. Len skromné svetlo osvetľovalo tento priestor bez ľudí. Čistota priestoru, nič nepotrebné, svetlá farba stien vyvolávala silný mystický dojem. Na prednej stene jednoduchý drevený kríž bez korpusu. Stál som. Díval som sa, prekvapený. Roztriasol som sa. Určite aj slzy mi vypadli. Dojem na celý život, ktorý sa už nezapackoval.

Prešlo päťdesiat rokov. Zmenila sa Polhora, zmenili sa ľudia. Zmenil sa aj kostol. Svojím okom už nie je kostol na roli, ale v prekrásnom prostredí, ktorému dominuje socha sv. Jána Pavla II. Nielen sochou je prítomný v Polhore, ale aj kvapkou krvi pri oltári kostola.

Keď vstupujeme do kostola prechádzame okolo relikvií mnohých iných svätcov. Tento priestor môžeme nazvať

aj Kaplnkou svätých náštevníkov Polhory.

Keď vstúpime dovnútra kostola, na čelnej stene nad obradovým stolom už nie je drevený kríž bez korpusu, ale mohutná socha Božského Srdca Ježišovho.

Okenné farebné vitráže chrámovému priestoru dodávajú neopakovateľný dojem, spolu s brečtanom popínajúcim sa po čelnej stene. Také niečo na Slovensku nenájdete. Zachovajte si to. Z tých stien niečo sála. Nie ako teplo od piecky, v ktorej horí oheň, ale to sálanie necítíme hneď, až keď sa nás dotkne. Dnes, možno zajtra, ale po čase určite.

Pred vstupom do kostola na ľavej strane je prekrytý priestor, vytváraný stenou do oblúka. V čase výstavby kostola boli rôzne nápady na jeho dotvorenie, čo tam umiestniť. Priklonili sme sa k tomu, aby tam bola umiestnená socha mučeníka sv. Maximiliána Kolbeho. Zišlo z

toho. Čo tam dať? Mnohokrát ste aj mne dávali otázku. Ja mám odpoveď: Dajme tam súsošie vášho pána biskupa Jána Vojtaššáka. Tiež mučeníka. Je to dôstojné miesto vašej úcty k nemu. Bude to pomník vďačnosti za pomoc pri výstavbe kostola. Nad Oravskou Polhorou stojí skvost „oravská katedrála – Biely kostol“.

Keď vstúpil roku 1969 prvý človek na Mesiac, zanechal tam odtlačok svojej nohy – stopu. Aj vy ste pre budúce generácie zanechali stopu svojím kostolom. Vedci predpokladajú, že stopa prvého človeka na Mesiaci ostane veľmi, veľmi dlho, no možno ju po čase jemný piesok zaveje. Vaša stopa Kostol Bož-

ského srdca Ježišovho je tu na nespočetné roky. Čo by ste odkázali ľuďom, ktorí tu budú žiť za dvesto alebo päťsto rokov?

„Kostol sme postavili aj pre vás. Vy myslíte na nás.“

Pamäť odchádza do minulosti, stopa do budúcnosti.

*Ing. arch. Jozef Obušek
Projektant kostola*

Cesta za kostolom

Naše myšlienky, vízie, náš každý nový
krok,
viedol, vedie a bude viesť náš nebeský
Otec Boh.
Hoc odvážny nápad zrodil sa v myšliach
našich predkov,
„Postavme v Polhore kostol.“ Jeden si
riekol.
Pod ochranou Božského srdca Ježišovho
bude stáť,
z jeho srdca milosti budeme stále čerpať.
Modli sa a pracuj. Tak nám lepšie pôjde
čas.

Podme bratia, spojme sily. Veď je ich
dost v nás.
Veľa námahy a úsilia pre toto dielo všetci
obetovali,
no ani jeden deň, hodinu či minútu
neľutovali.
Pracovali s láskou, úsilím a pevnou vôľou
dokončiť toto dielo Božie,
aby sa v kostole modlili ďalšie a ďalšie
generácie.

Nech tento chrám navštevujú starí,

mladí, ba aj deti.

Nech všetci s úctou vzhliadajú k Božím
svätým.

Aj touto cestou chceme poďakovať
všetkým,
všetkým, ktorí prispeli k dokončeniu
tohto nášho chrámu.

Nech ich Pán obdarí tým najvzácnejším.

Nech im Pán daruje radosť večnú.

Teraz je len na nás, aby sme tento chrám
zveľaďovali

a s veľkou láskou sa oň starali.

Božské srdce Ježišovo milosťami naplnené,
uštedri aj nám hojné požehnanie.

Nech sa modlitby vyslovené v tomto
chráme,

dostanú bližšie k tebe Pane.

Veď naše cesty tým správnym smerom.

Nech kráčame po správnej ceste s Bohom.

Silvia Vargončíková

